

STUDENTEN WEEKBLAD

Bibliotheca
VAN DE
Technische Hoogeschool
DELFT.

9^e Jaargang.
No. 20.

HOOFDREDACTEUR: CH. E. DUTILH.
REDACTEURS: A. E. M. J. HANLO, R. A. D. CORT VAN DER
LINDEN, G. P. NIJHOFF, F. A. VENING MEINESZ.

Donderdag
28 Febr. '07.

Dit blad verschijnt Donderdags, behalve in de vacantiën. De abonnementsprijs is f 3,50, bij vooruitbetaling f 3,— per jaar. De jaargang loopt van 1 October tot 30 September.
De prijs der advertentiën is 10 cents per regel.

J. W. W. W. W. W.
WALTMAN JR
UITGEVER * DELFT

Inzendingen te bezorgen vóór Dinsdagmiddag 4 uur aan het Redactie-adres: Vlamingstraat 34; daarna en slechts dan, wanneer toch opname in het eerstvolgend nummer gewenscht is, aan dat van den hoofdredacteur: v. Leeuwenhoeksingel 3.

Eerstvolgende REDACTIEVERGADERING op het Bureau van de Redactie, Vlamingstraat 34
Dinsdag 3 Maart, des middags om 4 uur.

Inhoud.

Nog eens: Maskerade, door D.
Opmerkingen over de Week.
Beleefdheid, door v. L.
Neo-Malthusianisme, door H.
Penkrabbels, door Asra.
Onpraktisch!, door ?
Boekbespreking. De roman van Mata Hari, door G.
Stille ontmoetingen, door G.
Liefdadigheidsvoorstelling.
Handleidingen-Vereeniging.
Berichten en mededeelingen.
Correspondentie.
Agenda.

Nog eens: Maskerade.

Onlangs werd door S. gewezen op het min-wenschelijke van een maskerade, ter gelegenheid van het a. s. lustrum. En wanneer het meerendeel der deelnemers werkelijk bezielde wordt door een aard als door hem geteekend, dan — zou men zeggen — zullen er weinigen overblijven die het niet met S. eens zijn, dat de maskerade door iets anders moet worden vervangen.

Alleen het feit al, dat het gros der gecostumeerden slechts behagen scheidt in zijn toestand „uit pure ijdelheid; een dag en eenige middagen en avonden in een schitterend costuum loopen, streelt hunne lagere gevoelens”, zou indien het waarheid behelsde, waarvoor evenwel dikwijls de weinig ijdele of bestudeerde — slecht of niet in overeenstemming met de bekleede waardigheid zijnde — houding van velen hunner niet schijnt te pleiten, reeds voldoende zijn ons met afschuw de mogelijkheid alleen van zulk een maskerade te doen ontwijken.

Nu dringt zich echter onmiddellijk de vraag aan ons op: zullen die domme menschen, die hun genot moeten koopen en voor wie het een feest is hun ijdelheid bot te vieren, door eenigen tijd met een duur pak te schitteren, zullen die te vinden zijn voor een intellectueel hooger staande wijze van feestvieren; of zal het ook daarbij om van hen iets gedaan te krijgen niet noodzakelijk worden op deze of gene wijze hun ijdelheid te prikkelen?

Meer algemeen geïnterpreteerd: wordt die domme mensch ijdel door ééne speciale gelegenheid of was hij het alreeds voor dien en zal zich zijn fout bij elke komende gelegenheid manifesteren?

Ik geloof dat in verreweg de meeste gevallen het laatste waar is, en dat het een valsch denkbeeld moet heeten wanneer men meent de ijdelheid te elimineeren met de maskerade door een andere vertooning te vervangen.

Het voorbeeld dat S. geeft, dat van het Utrechtsche tooneellustrum waarbij de „Lucifer” werd opgevoerd, kan niet als praktisch bewijs voor zijne bewering gelden. Het was slechts een oplossing, waarbij de ijdelheid, die op een hoogst enkele gelukkige(?) uitzondering na aan ieder mensch in zekere mate eigen is, op gelukkige wijze werd geëxploiteerd, en wel als middel om de krachten aan te vuren, ieder er

toe te brengen alles in het werk te stellen om de medespelers te overtreffen en als loon voor de ongetwijfeld groote — maar toch om der ijdelheid wille — bestede energie, groot sukses te behalen.

In denzelfden zin moet verklaard worden de ambitie der wagenrenners, die tijd noch moeite spaarden in hun streven naar de overwinning.

* * *

Het moge dus onaangenaam klinken, loochenen kunnen we het niet, ijdelheid is er en daar dient rekening mee gehouden. Die ijdelheid kan evenwel op velerlei wijze bevredigd worden. Aan ons is het, te zoeken naar die wijze van bevrediging, waarbij zij naast een minimum van slechte eigenschappen een maximum van goede aankweekt; waarbij zij wordt de zucht om door grondige studie van het gekozen onderwerp iets meer dan gewoons te bereiken; waarbij de ijdelheid zooveel mogelijk vervangen is door eerezucht.

* * *

En nu ben ik het verder geheel met S eens, natuurlijk om sterk van de zijne verschillende redenen, dat er iets gevonden moet worden, waarbij „de deelnemers een rol te vervullen hebben, die hun geheele kracht eischt.” Dat iets is nog erg onbepaald, het laat een zeer ruim veld van onderzoek, maar juist daarom zal het vinden lastig zijn. Onbewust zullen wij hoofdzakelijk vorsch in het gebied, dat reeds door zooveel doorkruist werd. Ons lustrum-idee laat zich slechts onwillig losmaken van de maskerade, zooals zij ongetwijfeld door degenen die haar opzetten werd bedoeld, maar zooals zij slechts zelden werd uitgevoerd: als het zich inlevent in zeker tijdperk, het vervullen van rollen van toenmaals beroemde personen waartoe alle kracht en inspanning der deelnemers onontbeerlijk is. S. gaat uit van het standpunt dat vooral een maskerade een evenement is, waarbij ijdelheid op onbenullige wijze kan worden gelucht. Zooals ik reeds als mijn meening uiteenzette: gelucht wordt zij overal, het is slechts de vraag, hoe haar het grootst mogelijk nuttig effect te doen leveren. Nu geloof ik echter dat het onderwerp, waardoor de feestviering wordt geïnspireerd, ook hierop van grooten invloed kan zijn; dat er onderwerpen te vinden zijn, ja genoemd door sommigen, waarbij zelfs een maskerade, een optocht, niet iets gewilds maar iets met betekenis kan zijn; echter slechts dan wanneer de deelnemers zich in den betreffenden tijd hebben ingeleefd, wanneer dus geen of zoo min mogelijk anoniemi meelopen, wanneer dus het aantal student-gecostumeerden groot is en om dit mogelijk te maken er minder groot verschil bestaat tusschen hoofd- en bijrollen. Eerlang hoop ik verder hierop in te gaan en een periode te bespreken, die volgens mijn oogenblikkelijke inzichten, aan het meerendeel, zoo niet aan alle bovengenoemde eischen beantwoord.

D.

Opmerkingen over de Week.

Ik heb niet véél te vertellen dezen keer; iedereen, alles werd overstemd door 't bericht van de ramp der Berlin. Bijna werd zelfs vergeten door de meeste menschen, dat Vrijdag eerst de wijnverloting en de krantenverbranding

zou plaats hebben. De lijst was meer dan treurig. Dat er weinig geteekend was lag wel voor een gedeelte aan de ongelukkige plaats, vlak bij de afgesloten deur in de voorzaal, waar geen eerste jaars langs komt, maar ik kan me toch niet voorstellen hoe iemand 't waagt om één lot te nemen, waar deze maar 50 cents kosten en 't nog op de kroegbeer gaat.

Is dan werkelijk niets, niets geen ambitie onder de eerste jaars, die nooit zoo iets meegemaakt hebben; hebben ze dan nooit van ouderen van de krantenverbranding gehoord? Ik weet het niet, maar in elk geval is 't toch wel weer vreemd, dat nu net van 't jaar de krantenverbranding moest uitgesteld worden wegens te weinig deelname.

Boven op de eetzaal weer een tafelininstallatie. Er werd over zuigflesschen gesproken.

Er is weer eens véél leven in het Amsterdamsch Studenten-Corps. Dat bewijst de laatste Propria Cures. De Senaat is met wetsvoorstellen voor den dag gekomen en nu vindt men in 't blad even zeven stukken van min of meer verontwaardigde corpsleden, verontwaardigd, omdat deze senaat volgens hen al te gaarne de oude toestand wil hersteld hebben.

L. v. Gigh schettert weer dat het een lust is en ook anderen gebruiken scherpe woorden.

Nu is 't niet zoozeer de quaestie zell, die 't lezen interessant maakt, maar meer de soms comische opmerkingen, die worden gemaakt. De dames zijn geraakt, dat bij de nieuwvoorgestelde veranderingen zij 't recht hebben verloren om senaatslid te worden in het lustrumjaar en om het A. S. C. te vertegenwoordigen bij de reüniefesten van bevriende Corps!

Och, och, wat zou dat een mooie toestand zijn, wanneer die damessentoren aan 't senaatsdiner kwamen, of wanneer ze eens een goede reünistenavond bijwoonden! Maar, de schrijvers en sputteraars hierover vergeten geloof ik een andere zaak, n. l. het recht van de andere corps om zekere verplichtingen te stellen aan een corps, dat erkenning aanvraagt. En naar ik geloof, zou geen van de andere Studentencorpsen zelfs de „mogelijkheid” van een damesvertegenwoordiging permitteeren.

Dit weet ik alleen, dat er een gisting is in het A. S. C. dat de beweging hoe langer hoe sterker wordt om de Fusie ongedaan te maken, dat van den anderen kant er erg en vrij min gescholden wordt op de gezelligheidsleden. Wie zal 't winnen? De gezelligheidsleden zijn in aantal de zwakkeren.

Dinsdag weer eens een Pimstrijkje.

Beleefdheid.

Het is verwonderlijk, maar meer nog ergerlijk, dat bij vele studeerenden aan de Technische Hoogeschool zoo weinig begrip van goede manieren voorkomt.

Ik bedoel hier nog niet 't rooken in collegezalen, waar dit met groote letters verzocht wordt na te laten. Dit immers spruit voort uit onze Hollandsche opvatting van „vrijheid”, hetgeen zooveel zeggen wil als: doe precies wat je zelf wilt, en let er vooral niet op of 't anderen hindert. Deze opvatting openbaart zich zoowel in spoorweg-niet-rook-coupé's als bij 't links-loopen in straten; het niet opvolgen van politie-bevelen en andere dagelijks voorkomende zaken.

Meer bijzonder heb ik hier 't oog op eene grove onbeleefdheid, waaraan een groot deel van 't gehoor zich voor afloop van vele colleges schuldig maakt.

Is er slechts de minste aanduiding, dat de professor een einde aan zijn voordracht gaat maken, dan vallen met groot geraas dictaten dicht; voetgeschuifel, gestommel, gegons van stemmen maken 't hem absoluut onmogelijk zijn laatste zin te voltooien.

Nu zijn er enkele hoogleeraren, die, uit deze onaangename ondervinding waarschijnlijk geleerd hebbende, zorgen, hun eindzin zoo te kiezen, dat slechts het allerlaatst de woorden „volgende keer” weerklinken. Maar wee hen, die mededeeling wenschen te doen, b.v. dat ze „de volgende keer zullen”, ja, wát ben ik nooit te weten kunnen komen. Meergenoemd lawaai heeft steeds de voleinding dezer mededeeling verhinderd.

Wel wil ik aannemen, dat ze veelal van weinig belang zal zijn, maar de beleefdheid eischt, dat de toehoorders den docent laten uitspreken. Vooral, waar die toehoorders niet meer behooren tot een H. B. S. of lagere school maar zelf ook wenschen gerespecteerd te worden als „studenten” aan een „hoogeschool”.

Waar nu die personen zonder manieren gezocht moeten worden, laat ik in 't midden. Laat elkeen, die er prijs op stelt, niet tot hen te behooren, dat zelf nagaan en er het zijne toe bijdragen zulke elementen hunne onbeschoftheid te doen voelen.

v. L.

Neo-Malthusianisme.

Uitgaande van de Christelijke Studentenvereniging hield Woensdag 11. Dr. Snoek Henkemans onder veel belangstelling van studenten een lezing over Neo-Malthusianisme. Spreker begon zijn voordracht met te duiden op de onjuistheid van den naam.

Vooreerst is de beweging niet nieuw en vervolgens heeft de uitvoering van het systeem niets gemeen met de leer van Malthus, deze zelfs was er beslist geen voorstander van. Uit den aard der zaak, het tegengaan van bevolkingstoename zou men het een Malthusianisme kunnen noemen en vandaar de naam, doch het oude en nieuwe zijn beslist tegenstrijdig. Spreker achtte het noodig alvorens tot het begrip N. M. over te gaan, in korte trekken weer te geven het eigenlijke Malthusianisme. Malthus heeft in zijn boek „the essay on the principal of population” zijn meeningen neergelegd en daarin betoogd, dat de ellende in de tegenwoordige menschenmaatschappij niet een gevolg is van de slechte regeling van den Staat maar van de ongelijke verdeling van de voedingsmiddelen. Volgens hem moeten, daar de menschelijke samenleving sterker toeneemt dan de middelen van bestaan, er steeds een zeker aantal menschen als ongenode gasten aan den disch des levens zijn die van gebrek zouden omkomen zoo naastenliefde hier niet tusschenbeide kwam. Malthus tracht in dezen economischen misstand te voorzien door een hooger levensstandaard in te voeren en het tegengaan van te vroegtijdige huwelijken en vooral niet te huwen zonder grondige middelen van bestaan. Dit is een redeneering die aan plaatselijke toestanden is gebonden, doch die echter nog niet algemeen behoef te gelden. En dit is het wat men hem wel verweten heeft, als hij zeide, zoo en zoo is het hier dus zal het wel overal zoo zijn.

Even goed als men kan zeggen toename van bevolking moet ellende meebrengen, even juist is de bewering: toename van bevolking is een gunstig teeken, want hierdoor wordt de prikkel tot arbeid, tot voorzien in de behoefte meer opgewekt en voorkomt luiheid.

Mr. Pierson, een van de voorstanders van het N. M. in ons land, zegt dat steeds het bezwaar zal blijven bestaan, dat de lateren het moeilijker zullen hebben daar de voortbrenging met toenemende bevolking steeds moeilijker wordt. Ook de wet van Ricardo zegt zulks n. l. dat de voortbrenging moeilijker zal zijn naarmate er meer noodig is zoodat ellende moet ontstaan. Maar welke waarde is er te hechten aan een wet in de Staathuishoudkunde. Even juist als men beweert dat de menschen steeds het eerst de vruchtbaarste grond in bebouwing zullen nemen en daarna de slechtere, even juist heeft men aangetoond dat het omgekeerde het geval is geweest. Zoo is het ook met de bevolkingstheorie. Even goed als men de vermindering der bevolking kan beschouwen als bron van welvaart even goed is de redeneering, dat toename de eenige oorzaak is. Velen zijn van meening nu ja, al de verbeteringen van heden waren er toch wel gekomen ook zonder die vermeerdering van bevolking, maar dit mag men niet zeggen, want juist door de toename der bevolking is de groote behoefte ontstaan en meer prikkel tot trachten te voorzien in dezulke. De algemeene opvatting geldt: meer welvaart gaat samen met toename van bevolking.

Na een lange grondige beschouwing van het eigenlijke Malthusianisme naderde spreker het doel zijner voordracht, het N. M. Dat de naam onjuist is, is reeds vermeld. Verder zijn de bedoelingen tegenstrijdig met elkaar. Wat Malthus wil, willen de N. M. niet. Malthus wil late huwelijken, de N. M. niet, want dit zou volgens laatstgenoemden leiden tot prostitutie. Malthus wil absolute kuischheid tot het huwelijk en dit, zeggen de N. M. is een eisch die beslist onmogelijk en belachelijk is. De leer der N. M. is: geen late huwelijken, geen eisch tot beperking en toch geen kinderen of weinig. Hun doel is gemeenschap te doen plaats hebben en toch bevruchting voorkomen. Dit systeem doorvoerend staat het N. M. feitelijk gelijk met Onanisme zoogenaamd naar Dr. Onan. Of deze persoon werkelijk bestaan heeft valt te betwijfelen, althans Hans Verdi vertelt dat Onan

is de incarnatie van de volkszedes gevormd uit vrees voor overbevolking.

Tal van boekjes, brochures e. a. hieromtrent zijn verschenen. Zoo ook, moet de arbeider N. M. zijn? De N. M. Bond in Nederland streeft naar bevestiging van deze vraag en wil propaganda maken onder de arbeiders door te toonen dat het vele aantal kinderen slechts ellendig kan werken daar de vraag naar werk te groot wordt, hierdoor de loonen dalen en de noodzakelijke zorg de vrouw te zwaar valt. Als bewijs hoe het N. M. werkt haalde spreker aan Frankrijk, waar het 2-kinderstelsel algemeen is, waar in het huisgezin dus meer zorg kan besteed worden aan de opvoeding der kinderen en in welk land de kindersterfte toch groot is, de criminaliteit en drankmisbruik vooral onder de jeugd groter is dan het niet N. M. Duitsland. Ook de gevallen van zelfmoord leveren in een niet N. M. land betere cijfers op.

Beschouwt men het N. M. van godsdienstig standpunt dan moet men het goddeloos noemen.

Het geweten van den mensch zegt dat hij niet natuurlijk handelt en deze gedachte is het, die een ieder, al is hij nog zoo overtuigend, N. M. gevoelt, omdat zijn systeem indruischt tegen het wezen van de natuur, het doel, de voortplanting.

Vervolgens gaf spreker het verband aan tusschen N. M. en prostitutie, hoe het laatste door de juiste aangifte der middelen ter voorkoming van bevruchting uit het eerste kan voortvloeien en zodoende het middel nog erger is geworden dan de kwaal. Het zou te ver voeren hierover uit te weiden. Spreker eindigde zijn voordracht met een aanmoedigend woord waarin lag opgesloten het verheven schoone van het huwelijk dat in zijn natuurlijke wezen nagevolgd leidt tot het hoogste geluk van den mensch.

Na afloop was gelegenheid tot het stellen van vragen. Een bestuurslid achtte het niet onbelangrijk de zaak van een medisch oogpunt te beschouwen.

In korte trekken zette spreker het een en ander hieromtrent uiteen waarna de vergadering gesloten werd.

H.

Penkrabbels,

door ASRA.

KOFFIETAFEL. I.

Bedeest witte het smalle tafeltje in de kleine kamer, hoog schorend op zijn vier wrakke pooten, steun zoekend bij het kordatere vierkante, dat voor het midden van het raam stond. Een gemeenschappelijk wit dekte hunne ongelijke vormen, dragend de sporen van vroegere studentikoze morspartijen, maar nu weer netjes gladgestreken, de min schoone plekken zorgvuldig beplant met het ruzige eetgerei: een veel te groot theeblaadje met postzegels in kringetjes beplakt, een onhandige broodplank met vervaarlijk mes, een paar schaaltes met „hartigheidjes”. Dit was de plaats voor de „raike heire”, die tengevolge van hun meerdere verteringen zich nog minder roeren konden dan de anderen met al die bullen om zich heen. Het bedeesde smalle tafeltje was door de juffrouw asymmetrisch belast met drie stel links en twee stel rechts: een dik glimwit bord met mes en servetje, dat zich de heele week door verbeeldde schoon te zijn en daarom elken dag op eene andere plaats lag, verder een glas en een flesch melk. De gedekte kombinatietafel trachtte een schijn van gezelligheid te geven aan het sombere vertrekje, maar 't lukte niet. De wanden met het smakelooze behang, de „schilderije” van het kasteel te Windsor, het reklameplaatje van Pieters, den coiffeur, het stukken spiegel, het briefje van den gasmeter, de hanglamp, die vettig oliezwette vlak boven de broodschaal, het Minerva-beeld met aangeplakten arm, alles staarde zwijgend, als met groote oogen op dat gerei, in die doodsche drukende stilte. Het onrustig pikkeren van het theelichtje, kon de somberheid niet verbreken; de tafel staarde de muren, de muren de tafel aan, samen oogden zij naar buiten door 't eenige raam, naar de stille gracht en den antiëken gevel aan de overzijde. Maar die muren en die tafel hadden die gracht en dien gevel al zooveel jaren gezien, dat zij weer elkander aanstaarden en zachtjes begonnen te weenen, te schreien om hun ouderdom. Dit weenen werd een jammeren van droefenis en somberheid, een klagen over de drukkende eenzaamheid van jaren, een gillen in de doodsche stilte, die het knetterende lichtje niet vermocht te verbreken . . .

„Dat hè 'k direk al gezegd, je mot de stelling van Clapeyron toepassen, dan kè je dalek de helft elimineere . . .” Het stemmengeluid doemde van den gang op, snel aanwassend tot een chaos van klanken aan de kamerdeur, die binnendrong in het vertrek als een troep haastige, struikelende wildzangen.

De symmetrie der netjes op 'n rij opstijvende stoelen werd ruw verbroken door den „zure”, die, met z'n dictaten nog onder den arm, z'n hoed nog op z'n kop, een woesten greep deed naar de aanwezige messen en ze op hunne seherpte beproefde. Ze waren natuurlijk weer allemaal zoo, dat je net evengoed den achterkant kunt gebruiken. Weg was nu de symmetrie, de zorgvuldig geplakte netheid van de tafel, de bedekte vuile plekken werden wredelijk ontbloot en bespot. De „raike heire” hadden zich aan weerskanten van het bedeesde tafeltje te wringen naar hunne eereplaatsen. Sjors, met z'n kromme pootjes, beende langzaam achter de opgewipte stoelruggen der „armeren” naar het raam, z'n dikken snor al afslurpend bij het gezicht van het vonkende theelichtje en de „hartigheidjes”; Piet, aan de overzij al gezeten, krachtpeede met het broodmes, door in één druk het brood af te schijven en presenteerde een harmonika op de plank; Jacob, die ook tot de „raike heire” behoorde, maar niet aan het kordate tafeltje plaats had kunnen vinden en door de juffrouw daarom maar zonder complimenten aan het bedeesde was neergeplakt, pikte met een chemisch gebaar in de niet te definieeren schijfjes van de „hartigheidjes”. Het tinnen vorkje, dat daar eigenlijk niet op berekend was, dreigde onder de pikkerij te bezwijken; het was door de juffrouw meer voor 't mooi bedoeld: de worst kon je met je vingers er wel afhalen. Van onder Jacob's chemische neus, wiens raad in dezen werd ingeroepen, klonk er zoo iets van: Wat is dat voor snert? David zat met de anderen aan het armentafeltje, hompte zijn brood naar binnen en stal natuurlijk weer met een gebaar van „qui se gêne, est gêné” een paar krakelingen, die als tweede hartigheidje waren opgedischt. Een gesmoorde kreet uit Piet's mond, een handengegrai, een paar stompen en de krakelingen waren bij de homp brood in David's muil verzvolgen.

Onderwijl zat de „zure”, met z'n wiskunstig zuiver gesneden en gerangschikte boterhammenstapeltjes half uit het servetje gewikkeld, met zijn amandeloogen in strakken blik op Sjors gericht en de rechterwijsvinger bezwerend opgeheven, te oreeren tegen laatstgenoemde over zijn ontwerp bij Ravenek. Hij ratelde aan een stuk door over kondensor, ketelsterkte, ontlaste kleppen, enz., in welke redeneering hij door de chemici aan tafel werd gestoord door de oprakeling van een gezegde van den prof. dien morgen: „meneer B., staat onze klep wel open, het ruikt hier niet frisch”, hetwelk stille hilariteit had verwekt. Des „zuren” woordenstroom was verbroken, hij daalde van zijne machine tot zijne boterham af, die hij in parallellopeda sneed, wiskunstig zuiver, en in zijn spijsverteringskanaal schoof, wiskunstig zeker.

„Verdôme, Sjors, ik wil niet meer naast je zitten, als je zoo smakt,” riep Jacob, „je spoegt me onder!”

't Was ook niet bepaald frisch. Met oud-mannetjesachtige langzaamheid at Sjors altijd, honger of geen honger, zijn boterhammetjes, elk hapje met pieterige voorzichtigheid vermalend de lippen sterk vooruit, nu en dan met de pink de borstelige snorharen, die meekleefden naar binnen, gelijkstrijkend, en met een vollen smakmond, die alle doen en laten van tong, tanden en verhemelte openbaar maakte, onder het kauwen en koffieslurpen moppen tappend of me stemverheffing beweringen stavend, waarover de anderen het oneens waren. Dit onsmakelijke gedoe zat er zoo bij hem in, dat wij niet beter wisten; de lobbies liet slechts een goedmoedigen glimlach om den dikken mond spelen en ging kalm door.

„Zeg” schoot Jacob los, zich tot de aanwezige chemici wendend, „as je een mengsel heb van antimoonsulfide en zilverfosfaat . . .”

Hij bleef niet lang alleen aan het woord, want de ingenieurs, die nooit goed konden zetten, dat chemici iets p te merken hadden, als zij er niet tegen in konden beweren, begonnen pogingen in het werk te stellen, het chemisch geraaskal te overstemmen. Een oogenblik was er een heidensch lawaai, waar geen duidelijke klanken voor een bijstaander zouden te vernemen zijn geweest. Maar daarna ook weer eene plotselinge stilte, een van die, waarin de laatste spreker schrikt van zijn eigen geluid, dat zoo vreemd hard klinkt.

„Zure, wat ben je stil geworden” smakte Sjors.

Zure at kalm, met de lange, dunne vingers de langharige, dungeplante snor opbeurend, kauwend met rustig vastberaden regelmatigheid. Bol knikten de kaakgewrichten in het magere gelaat heen en weer, het vel schokkend op- rondend, de spieren natrekkend tot bij de slapen. Peinzend knipten zijn amandeloogen Sjors toe. Als hij at, sprak hij zelden, maar dacht hij na over iets, dat hem bezighield en dat hem voor zoo'n keer geheel influenceerde. Nadat hij zijn stapeltje mathematisch zeker verorberd en de ser- vetjes mathematisch zuiver weer in het papiertje gewikkeld en in zijn jaszak geborgen had, brak er bij hem of een uiterst lollige bui los, waarvan de naastzittenden altijd on- verwacht de dupe werden, of hij ging, wat de anderen noemden, „speechen”, om zijn overvol gemoed, zoo ontvan- kelijk voor indrukken van het oogenblik, te luchten. Zoo ook weer. Hij pakte zijn bullen in en sprak:

„Ik heb weer een brief van m'n meisje en ze schrijft me, „dat d'r broertje machinist wil worden en naar Indië gaan. „Zoo'n dreumes! Gofferdikkeme!” met een woesten klap op de tafel, „'t zal niet gebeuren. 't Zijn allemaal stomme- lingen, die dat doen. Ik heb 't an me zelf gezien. Machinist „bij de gouvernements-marine, 't is een hondebaantje. „'n Ongelukkig gelletje en werken als een koelie. Maar „dat is nog het minste, 't is de omgeving, waar je in bent. „Ze negeeren je allemaal, de kapitein en de stuurman „vinden je geen haar beter dan den scheepsjongen. Je ver- „liest er heelemaal je eigen achting, je verdierlijkt! Wat „zie je er om je heen? Niks dan gemeenheid en liederlijk- „heid. De kapitein, de stuurman, hokken met een inlandsche „vrouw, daar mot je dan 's middags aan tafel nog mooi „weer tegen spelen. 't Is om uit je vel te springen. Wie „niet oppast, die raakt in Indië, als hij aan land is, heele- „maal aan de sjouw en dan komt er niks meer van te „recht. En drinken! Hoe wil je nou dat 't scheepsvolk „eerbied heeft voor een kapitein, die halve dagen stomdron- „ken in z'n kooi ligt? Als je eenmaal machinist bent, dan „blijf je 't, dan verlies je allen lust, om nog iets van jezelf „te maken, dan glij je af en je gaat onder, vooral als je „geen middelen hebt, om je lot te verbeteren. Goddank heb „ik tenminste nog zooveel gespaard, dat ik kan studeeren „en als ik door m'n examen kom, dan dankt je de donder, „dat ik ooit weer op zoo'n manier in de machinekamer „afdaal. Gofferdikkeme, 't zal niet gebeuren, dat die jongen „machinist wordt, 't is zonde van hem. Ja, het lijkt zoo „mooi, als ze thuis zijn, die luidjes en ze loopen in d'r „Zondagsche pakje met witte handschoentjes netjes over „straat, zoo kwiek; och dan is zoo'n jongen dadelijk verguld.

„Nee 't zal niet gebeuren, 't is een poel voor iemand, die „niet bliksems vast in z'n schoenen staat.”

Zijn woorden en zijn bittere stemming hadden een stilte verwekt, die ten nutte van den inwendigen mensch was gebruikt door de anderen. De eigenaren der nu allengs verzadigde magen hadden successievelijk een sigaar of pijp opgestoken en luisterden met niet diep gaande belangstelling naar de heftige ontboezemingen van den zure. Maar de on- rustige David, die altijd haast had, had er al weer genoeg van en lispte, met z'n pijp scheef in z'n hoofd: „Kom, Sjors, wees nou es klaar, dan gaan we gauw naar college, de prof. schetst misschien op bord”. En hij ging maar vast, ofschoon er nog een zee van tijd was. Sjors was natuurlijk nog aan het smakken. Jacob was de eenige, die met den zure nog een boom op ging zetten over die Indische toe- standen, waarbij de zure met den bezwerenden wijsvinger en het Chinezengelaat bezielde met intense overtuiging nog veel afratelde, wat hem z'n gemoed op dat oogenblik op- drong. Sjors en Piet waren echter gereed om weg te gaan en stelden nu pogingen in het werk, den woordenvloed af te sluisen. Piet greep den bezwerenden wijsvinger beet, Sjors plantte den veel bespotten sombrero op des zuren hoofd en beiden troonden den nog steeds ratelenden spreker mee de straat op, alwaar hij nu voor twee minder belangstel- lenden zijn opinies verder ontwikkelde, lucht gevend aan z'n verontwaardiging. Ook Jacob stapte met trippelende beentjes weg en ging den anderen kant uit; het laatste wat hij nog hoorde, was: „Gofferdikkeme, 't zal niet gebeuren”.

De kamer was weer leeg, de doodsche stilte teruggekeerd. De wanden staarden weer de tafel aan, de tafel de wanden en beiden oogden naar de gracht naar den antieken gevel aan de overzij. De regelmatige lijnen der opstijvende stoelen, der glimwitte bordjes, flesschen en glazen was verbroken, asch en kruimelwaren overal, behalve op aschbakje en broodplank, proppenpapier en melkfleschloodjes lagen op den vloer ver- spreid. Het gerei stond schots en scheef dooreen, een halve har- monika brood lag nog onaangestast, eveneens een groot deel der worstachtige „hartigheidjes”. Het bedeesde tafeltje wrakte nog meer met de pooten, nu het geen steun meer had aan het kordate en ten behoeve van de ruimte ver- schoven was. Een gore lucht van uitgepufte tabaksrook vulde de ruimte. En in die stilte weenden de wanden en de tafel, met de stoelen en de lamp en het Minervabeeld, en hun klagen ging over in een jammeren, in een geluidloos gillen om hun stille Delftsche eenzaamheid.

(Zie vervolg Tweede Blad).

ADVERTENTIEN.

Ondergeteekende beveelt zich aan voor het
Copiëeren van Dictaten
over Wiskunde en toegepaste Wiskunde.

J. G. VAN DEN BOSSCHE,
Leeraar Wiskunde,
Repetitor Differentiaal- en Integraalrekening,
Copernicusstraat 91, DEN HAAG.

Maison „HAAS”,
CUISINIER,

34 -:- KOORNMARKT -:- 34.

Door de steeds grootere aanvraag van **dagelijksche Diners** in diverse prijzen, heb ik met mijne **leveranciers** een **contract** gesloten, waardoor ik in staat ben **Diners** uit te zenden van af **50 cents** bij abonnement van **20 bons**. Ook **Diners** van 60 cents bij abonne- ment van **20 bons**. Diners van **80 cents** worden bij abonnement van **20 bons** geleverd tegen **70 cents**.

N.B. De bons zijn 30 dagen geldig en niet persoonlijk.

SPECIALE Inrichting tot **UITZENDING** van dagelijksche **DINERS**.

EGLISE WALLONNE.

Service tous les dimanches à 10 heures et demie.

CHARLES ABRAAS.

-:- -:- PHOTOGRAAF D. S. C.

OUDE DELFT 143

-:- -:- TELEPHOON No. 295.

ATELIER EERSTE RANG.

ONDERSCHIEDINGEN:

s-GRAVENHAGE 1904.

's-GRAVENHAGE 1906.

GENUA - - - - 1905.

DRESDEN - - - 1906.

Stélio

High Class

Turkish cigarettes.

ALOM MET GOUD BEKROOND.

TWEDE BLAD

behoorende tot het STUDENTEN-WEEKBLAD
van 28 FEBRUARI 1907. No. 20.

Onpraktisch!

Zoo er nog iets bestaat, waarover wij — menschen — ons zouden kunnen verwonderen, dan is het wel over onze eigen inkonsekwentie, en dat zelfs daar en in zulke zaken als wij juist het meest konsekwent dachten te zijn.

Want wat anders dan inkonsekwent, ontrouw aan hun grondbeginselen onnoodige moeiten te vermijden, kan men het noemen, dat bijvoorbeeld Delvenaars-zich altijd zooveel moeite en onaangenaams getroosten, wanneer zij zich na een dag van noesten arbeid, 's avonds wenschen te laven aan den bron van kunstgenot, 't zij een komedie of een concert willen bezoeken. Volgens de algemeen heerschende inzichten toch vloeit die bron slechts in den Haag, in den koninklijken Schouwburg of 't Gebouw voor Kunsten en Wetenschappen en van daar dat deze stad zich te verheugen heeft in een druk bezoek van kunstlievende studenten. Verdient zij dat evenwel; zijn de inrichtingen waar de komedievoorstellingen en concerten er plaats hebben zoo volmaakt dat het niet de moeite waard zou zijn om eens te onderzoeken of er soms in de andere dicht bij Delft gelegen groote stad, in Rotterdam, niet iets beters is op 't gebied van Schouwburg of Concertgebouwen?

Maar heel weinigen zijn er die dat onderzoek wel eens hebben ingesteld. Het meerendeel doet alsof het tevreden is wanneer het zeker tooneelstuk kan hooren in den „koninklijken” schouwburg, alhoewel er weinig schouwburgen zijn waar alle comfort zoo met voorzorg schijnt vermeden als hier, waar de ventilatie zoo veel te wenschen overlaat, waar men slechts op de eerste rangen een voldoende gezicht op 't tooneel heeft en waar de zitplaatsen zoo zijn, dat een buitengemeen mager mensch zich slechts ternauwernood er op kan wringen. En dat alles getroost men zich om der wille van hetgeen te zien is, wat gezien wordt is doorgaans veel minder, dank zij vele obstakels en de slechte bouw, om der wille van de kunst. Maar wanneer nu hetzelfde te zien is op veel aangenamer wijze, zonder dat men bij het einde der voorstelling dankbaar behoeft te zijn, zijn ledematen weer eens in een meer geeigende positie te kunnen brengen, hoe moeten dan de lieden gekwalificeerd worden die toch aan de eerstbeschreven „zienswijze” de voorkeur geven. Minstgenomen kunnen zij onpraktisch genoemd worden; en in sommige gevallen is die onpraktischheid gevolg van onwetendheid; men weet over het algemeen niet dat de Groote Schouwburg te Rotterdam de „Koninklijke” dito in Den Haag verreweg in de schaduw stelt; men weet het denklijk niet, hoewel het in elke Rotterdammer Courant is te vinden, dat elke vreemde troep die in Den Haag optreedt, zich evenveel, zoo niet meer laat zien in Rotterdam.

Wat concerten aangaat, de accoustiek in de groote zaal van de Societeit Harmonie aan de Coolvest is heel wat beter dan die in het Gebouw v. K. & W. in Den Haag. En bovendien zijn alle gemakkelikheden te Rotterdam veel dicht bij het station, en loopend, nog vlugger met de tram (lijn 2), in een minimum van tijd te bereiken.

* * *

Wij, die er prat opgaan met onze wetenschap in de toekomst de praktijk te zullen leiden; wij die praktisch moeten zijn bij het aanwenden van onze wetenschap; moeten wij ons zoo onpraktisch in het dagelijksch leven toonen?

BOEKBESPREKING.

DE ROMAN VAN MATA HARI.

Dit nieuwste Hollandsche boek, de vorige week verschenen, draagt wel er toe bij, dat deze naam nog meer besproken wordt, en zal worden als al 't geval was.

't Is een interessant boek. Er staat op den omslag een portret van de bekende Hindoe danseres, maar men vindt er geen schrijvers-naam op. Als men het titelblad leest, zal men vinden:

MATA HARI.

Mevr. M. G. MAC LEOD-ZELLE.

De levensgeschiedenis mijner dochter
En mijn grieven tegen haar vroegeren echtgenoot,
met portretten enz.,

door

A. ZELLE C.ZN.

't Is dus de vader die hier een dik boek schrijft om den naam van zijn dochter te zuiveren, om 't lezend publiek een kijk te geven, op al wat deze thans zoo bekende vrouw heeft doorstaan in en ná haar huwelijk, en aan welke lage intrigues zij heeft blootgestaan vóór dat zij werd, wat ze nu is.

Men vindt twee vóórwoorden, één van den uitgever, één van den samensteller, en hieruit blijkt, dat dit boek niet verschenen is, dan na rechtskundig advies.

Als men deze interessante mededeelingen leest over een interessante vrouw valt 't op, dat men geen namen verzwijgt terwille der waarheid. Aan den anderen kant geeft een niet goeden indruk 't opnemen van zóoveel portretten en geeft dit een te groot idee van reclame.

Ik wil niet oordeelen over 't boek, men leze 't zelf, maar 't is wél noodig in 't oog te houden en te onderzoeken, wát door Mata Hari zelf en wát door haar vader geschreven is, want waar deze laatste aanvult en zelf schrijft, gaat hij te ver, geeft hij, door 't opnemen achterin van twee recensies een beeld van groote reclamezucht, nu de hoofdpersoon zélf binnenkort een tournée door Holland komt maken.

In ieder geval is 't boek interessant, is 't een boek, dat door 't groote publiek gelezen en beoordeeld dient te worden, doch men oordeele niet te spoedig!

G.

STILLE ONTROERINGEN.

door: LOUIS CARBIN.

Deze vrij jonge schrijver, die, naar ik mij niet vergis, tegenwoordig aan „Groot Nederland” medewerkt, heeft in 't midden van 1906 een bundel schetsen uitgegeven. Sommige kan men geen schetsen noemen, 't zijn stemmingen, andere weer verhaaltjes; maar zeker is 't, dat al die kleine, goed gestileerde prozastukjes, een groote verscheidenheid aanbieden, die 't lezen aangenaam maken.

Maar er is méér. In zijn proloog geeft Carbin zijn gedachten, zijn gevoelens over zijn moeder, en waar hij hier schrijft met een fijn, mooi, groot gevoel, staat deze proloog noch boven vele van zijn stemmingen, al ontbreekt ook nergens, 't fijnvoelende, toch niet zwakke in de andere stukken.

„Een lastige jongen”, „Bronoro” zijn mooi, fijn geteekend. „Iman Sjofa's vruchten” vertoon een simpele, duidelijke symboliek, de volgende schetsjes zijn bijna allen stemmingen.

Ik raad 't een ieder aan te lezen. Men vindt zoo veel, zoo héél veel in dit boek dat in ons aanraakt eigen gedachten, gevoelens en herinneringen. Waar Carbin als motto van zijn boek heeft gekozen:

..... Werk van liefhebberij, wanneer het den geest bezighoudt is verterend of voortbrengend.
daar mag ik zeker zeggen, dat 't laatste hier het geval is.

G.

LIEFDADIGHEIDSVORSTELLING,

op VRIJDAG 13 MAART a.s.,

door de

Tooneelvereniging **D. C. H.** (Dilettanten-Club-Haag),

ten bate van de nabestaanden van de bemanning
van het S. S. Berlin.

Opgevoerd zal worden: **PENSION SCHÖLLER.**

☞ Kaarten verkrijgbaar bij: W. J. M. VAN BUISTERVELD,
Hugoplein 109 en op de SOCIETEIT PHOENIX.

Vereeniging tot het uitgeven van beknopte handleidingen bij het onderwijs aan de T. H.

Het Bestuur stelt candidaat voor lid der bouwkundige commissie K. F. Kubatz; voor lid der werktuigkundige commissie W. Pels Rijcken; voor lid der commissie voor Alg. Wetenschappen H. Versfelt.

BERICHTEN EN MEDEDEELINGEN.

De commissie tot redactie van den Almanak heeft zich als volgt samengesteld:

W. H. van Leeuwen,	President.
B. Stephan,	Secretaris.
R. C. J. Willink,	Vice-President.
G. P. Nijhoff,	Commissaris A.
B. F. van Nievelt,	Commissaris B.

—o—

De Societeit Phoenix heeft de volgende constitutie van 't Bestuur opgesteld wegens het aftreden van den president den Heer G. H. P. Denninghoff Stelling en den commissaris van consumabel, den Heer B. Meesters:

G. M. van der Wijck,	President.
W. C. Q. van den Brandeler,	Secretaris.
H. A. A. Collot d'Escury,	Thesaurier.
M. A. Henny,	Bibliothecaris.
Th. Roque,	Comm. v. Consumabel.
W. J. Muller,	Comm. v. Inventaris.
J. J. Witteveen,	Vice-Secr. Archivaris.

—o—

Het bestuur der Societeit Phoenix heeft twee prijzen beschikbaar gesteld voor proeven van een Hollandsch kroeglied, vóór 15 Maart in te leveren bij 't Bestuur.

—o—

Inteekenlijst voor nabestaanden van bij den Bootramp van de Berlin omgekomenen ligt ter teekening op de S. P.

—o—

R. K. STUD. VEREENIGING „ST. VIRGILIUS”.

Dinsdag 5 Maart ten 7¹/₂ uur Buitengewone Vergadering in de kleine concertzaal van Stads Doelen.
Spreker: de heer C. R. de Klerk over „Liturgie”.

—o—

GEZELSCHAP „LEEGHWATER”.

Verkozen:
tot lid der Centrale Commissie: G. Ferguson.
tot 2e Secr. van het Gez. „Leeghwater”: A. C. Koppejan.

CORRESPONDENTIE.

W. L. DE BR. Uw stuk kwam ons ongeschikt voor ter opname.

A G E N D A.

DELFT.

Maandag 4 Maart. Stads Doelen. Rotterdamsch Tooneelgezelschap. 9e abonnementsvoorstelling. Mésalliance; 7¹/₂ uur.

DEN HAAG.

Vrijdag 1 Maart. Ned. Tooneel: Atie's huwelijk; 8 u.
Zaterdag 2 Maart. Fransche Opera: La Bohème; 8 uur.
Geb. v. K. & W.: Abonnements-concert van het Concertgebouw-orkest, onder leiding van Willem Mengelberg; 8 uur.

Zondag 4 Maart. Geb. v. K. & W.: Vijftiende matinee van het Residentie-orkest onder leiding van Gabriël Pierné; soliste Nina Faliero Daleroze (zang); 2¹/₄ uur.

Dierentuin: Matinee van de Fransche Opera; 2 uur.
Kunstkring: Optreden van Ben Ali Bey en milles Asoka, Desima en Sulamith; 8 uur.

Maandag 4 Maart. Dierentuin: Ned. Tooneelvereeniging: Deftige bureu; De aanbeveling; 8 uur.

Fransche Opera: Le voyage de Suzette; 8 uur.
Woensdag 6 Maart Geb. v. K. & W.: Diligentia-concert van het Residentie-orkest onder leiding van mr. Henri Viotta; 8 uur.

ROTTERDAM.

Vrijdag 1 Maart. Grootte Schouwburg: Madame Sans-Gêne; 8 uur.

Tivoli-Schouwburg: Brondgeest-ensemble: Zaza; 8 uur.

Met bijzonder veel sukses voert het „Vrije Tooneel”, bestaande uit Speenhoff, de la Mar c.s. in „Casino Variété” te Rotterdam „Zijn Edelachtbare” op. 't Is de moeite waard het eens te gaan zien en werkelijk staat het een trapje hooger dan wat we gewoonlijk in een variété te slikken krijgen. Men zij er met plaatsen nemen echter op bedacht er vroeg bij te zijn, aangezien de voorstellingen veel publiek trekken.

ADVERTENTIEN.

Woensdag 6 en Donderdag 7 Maart,

des avonds ten 8 uur,

in de Grootte Concertzaal van
Stads Doelen,

**Populaire Physische
Demonstraties,**

op twee achtereenvolgende avonden voor Dames en Heeren

DOOR

G. DÄHNE.

Schitterende en interessante proeven op
grootte schaal met uitstekende toestellen.

Populaire voordracht, die geen vakkennis
veronderstelt.

KAARTEN verkrijgbaar voor ingeschrevenen aan de Technische Hoogeschool ad f 1,50 voor de beide avonden bij den Technischen Boekhandel J. WALTMAN Jr., Binnenwatersloot 33.

Plaatsbespreking voor **Woensdagavond** op Maandag en Woensdag van 12—3 uur; voor **Donderdagavond** op Dinsdag en Donderdag van 12—3 uur in STADS DOELLEN, ad f 0,10 extra per plaats.

DELFTSCHE

Limonade-Siropen

Sinaasappel- of Oranje-Limonade

75 cts. per flesch; 6 flesschen franco zending.

NIEUWE LANGENDIJK 50.

Aanbevelend,

W. DE HOOGH.

Biljarts „'t Is-Me-Edso”,

overtreffen ieder ander fabrikaat.

Te bespelen Stations-Koffiehuis.

KRUIF.

Wendt U voor het afsluiten uwer
passage naar Ned.-Indië tot

J. DE KUYSER & ZONEN,

Agenten Stv. Mij. „ROTT. LLOYD” en Stv. Mij.
„NEDERLAND”.